

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **Wassa s.r.o.**
sídlem Příšovice 157
zastoupen advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 5. 2023, č. j. 11598/23/5000-10612-713127, č. j. 11599/23/5000-10612-713127 a č. j. 11600/23/5000-10612-713127,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „poskytovatel dotace“) poskytlo rozhodnutími o poskytnutí dotace ze dne 21. 1. 2014, č. j. 76-13/4.1IN04-1098/14/61200, ve znění opravného rozhodnutí č. j. 76-13/4.1IN04-1098/14/61200 a dodatku č. 1 č. j. D1/76-13/4.1IN04-1098/14/61200 (projekt č. 1), ze dne 20. 11. 2014, č. j. 27-14/2.2RV03-3521/14/61200, ve znění dodatku č. 1 č. j. D1/27-14/2.2RV03-3521/14/61200 (projekt č. 2) a ze dne 22. 4. 2014, č. j. 27-14/2.2RV03-2367/14/61200, ve znění dodatku č. 1 č. j. D1/27-14/2.2RV03-2367/14/61200 (projekt č. 3), dotace na nákup technologií a software, které měly inovovat kartonovou výrobu provozovanou žalobcem. Těmito rozhodnutími poskytovatel dotace podpořil tři projekty souhrnnou částkou ve výši 56 129 436 Kč.
2. Finanční úřad pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) na základě daňové kontroly shledal u všech tří projektů řadu pochybení a platebními výměry ze dne 21. 9. 2022, č. j. 1224046/22/2600-31471-507495, č. j. 1224059/22/2600-31471-507495 a č. j. 224065/22/2600-31471-507426, vyměřil žalobci odvody za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 19 630 000 Kč v souvislosti s projektem č. 1, ve výši 17 498 106 Kč v souvislosti s projektem č. 2 a ve výši 18 799 180 Kč v souvislosti s projektem č. 3 (dále jen „platební výměry“). Celková částka odvodu činila 55 927 286 Kč.
3. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 4. 2022, sp. zn. 12 To 13/2021, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 9. 2020, č. j. 9 T 7/2019-17094, ve výroku II. a ve výroku o náhradě škody podle § 43 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“). Vrchní soud v Praze nově rozhodl tak, že žalobce shledal vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie. Výrokem I. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové byli žalobce a další obžalovaní shledáni vinnými ze spáchání zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Tento výrok zůstal beze změny. Vrchní soud v Praze také uložil žalobci, aby společně a nerozdílně s dalšími obžalovanými zaplatil poskytovateli dotace na náhradu škody způsobené trestnou činností částku 56 129 436 Kč.
4. Proti platebním výměrům podal žalobce odvolání, v němž namítl, že uložení odvodů za porušení rozpočtové kázně porušuje zásadu *ne bis in idem*, neboť Vrchní soud v Praze na základě totožných skutkových okolností uložil žalobci povinnost k náhradě škody. Žalovaný napadenými rozhodnutími zamítl odvolání žalobce a platební výměry potvrdil.

II. Žaloba

5. Závěry žalovaného, že adhezní řízení podle trestního řádu a daňová kontrola mohou probíhat současně, protože v adhezním řízení vzniká pouze titul k náhradě škody, a že odvod za porušení rozpočtové kázně nemá povahu trestní sankce, se dle žalobce míjejí s odvolacími námitkami. Žalobce svou argumentaci nepostavil na povaze odvodu za porušení rozpočtové kázně coby trestní sankce. Žalobce tvrdil, že jak v řízení před daňovými orgány, tak v řízení před trestním soudem, jde o nalézací řízení, jehož předmětem je vrácení neoprávněně čerpané dotace. Nejenže nemůže být daňová kontrola a s ní spojené doměřovací řízení zahájeno později než adhezní řízení podle trestního řádu pro překážku litispendence, ale už vůbec nemohou skončit dvěma nezávislými rozhodnutími, kterými bude o odvodu rozhodnuto.

6. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 3 Afs 92/2018-32, podle nějž je smyslem odvodu za porušení rozpočtové kázně navrácení finančních prostředků, které nebyly využity k určenému účelu a v souladu s podmínkami, které stát či Evropská unie stanovily. Shodné závěry plynou také z rozsudku tohoto soudu ze dne

4. 2. 2021, č. j. 7 Afs 44/2020-59, citovaného žalovaným v napadených rozhodnutích. Ani žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 7 Afs 78/2009-143, tomuto závěru neodporuje, neboť z něj vyplývá, že povinnost odvést do rozpočtu částku za porušení rozpočtové kázně vzniká již samotným porušením rozpočtové kázně, a rozhodnutím je pouze stanovena náhradní lhůta splatnosti. To však neznamená, že samotným porušením zákona vzniká také vykonatelný titul. Pokud by tomu tak bylo, nedávalo by smysl vést nalézací řízení a dokazování, po kterém je správce daně oprávněn určit, že daňový subjekt skutečně porušil rozpočtovou kázeň.

7. Žalobce také odkázal na usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. 15 Tdo 902/2013-I. Nejvyšší soud v něm uvedl, že v adhezním řízení trestní soud rozhoduje o náhradě způsobené škody nebo vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem. Shodně vnímá adhezní řízení i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2022, č. j. 3 As 188/2020-32. Žalobce dále citoval i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž vyplývá, že smyslem adhezního řízení je rozhodnout o nároku poškozeného na náhradu škody, přičemž se vychází ze shodných skutkových zjištění jako v trestním řízení. Z předestřené judikatury dle žalobce plyne, že adhezní řízení provedené v rámci trestního řízení a daňové řízení o odvodu jsou obě nalézací řízení, jejichž účelem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity k určenému účelu a v souladu s podmínkami, které stát pro čerpání těchto prostředků stanovil. Náhrada škody a odvod za porušení rozpočtové kázně jsou obsahově totožné, a proto je třeba uplatnit zákaz uvedený v § 101 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Tvzení žalovaného, že daňový řád neupravuje souběh adhezního řízení podle trestního řádu a doměřovacího řízení podle daňového řádu, proto neobstojí.

8. Aplikaci § 43 odst. 3 a § 44 odst. 3 trestního řádu vylučuje skutečnost, že adhezní řízení bylo zahájeno dříve než doměřovací řízení. Vrchní soud v Praze v rozsudku sp. zn. 12 To 13/2021 uvedl, že „*k trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody připojilo Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR, a to s částkou 56 129 436 Kč (viz čl. 16205). Po provedeném dokazování bylo zjištěno, že škoda v této výši skutečně vznikla, odpovídá nezákonně vylákaným dotacím a bylo jednoznačně prokázáno, že škoda vznikla v důsledku trestného jednání všech shora uvedených obžalovaných, a to i obžalované obchodní korporace. Pokud jde o připojení se k trestnímu řízení, toto bylo učiněno včas, bylo doprovázeno všemi listinami, které jsou k prokázání tohoto nároku potřebné, včetně příslušných vyčíslení. Odvolací soud s ohledem na tato zjištění dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky uvedené v § 228 odst. 1 tr. řádu a všem obžalovaným uložil, aby společně a nerozdílně zaplatili České republice, Ministerstvu průmyslu a obchodu na náhradu škody* částku 56 129 436 Kč“. Žalovaný tvrdí, že může současně rozhodnout o nároku na vrácení dotace, aniž by blíže osvětlil důvody, proč by o jednom nároku mělo být rozhodováno dvěma orgány ve prospěch dvou organizačních složek státu, a jak se vypořádá vzniklý rozdíl. Skutkové okolnosti jsou v obou případech naprosto totožné. Vrchní soud v Praze jen rozhodl o náhradě škody o 202 150 Kč vyšší než daňové orgány v případě odvodu za

porušení rozpočtové kázně. Přiznaným nárokem na náhradu škody Vrchním soudem v Praze se vyčerpal nárok státu na navrácení neoprávněně vyčerpaných prostředků. Podle § 101 odst. 4 daňového řádu lze „*přiznat stejné právo nebo uložit stejnou povinnost [...] ze stejného důvodu témuž příjemci rozhodnutí pouze jednou*“. Žalobce prokázal, že vrácení dotací, se kterými neoprávněně nakládal, mu bylo uloženo uvedeným rozsudkem Vrchního soudu v Praze, a proto nebyl žalovaný oprávněn identické neoprávněně čerpané dotace uložit žalobci vrátit podruhé.

9. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil, požadoval náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Podle žalovaného je z žaloby zřejmé, že žalobce nerozporuje porušení rozpočtové kázně ani stanovení výše odvodu. Pouze namítá, že mu správce daně nemohl uložit povinnost finanční prostředky navrátit, jestliže o totožném nároku rozhodl v adhezním řízení trestní soud. Povinnost k náhradě škody stanovil Vrchní soud v Praze všem obžalovaným společně a nerozdílně, naproti tomu správce daně rozhodl o povinnosti k odvodu za porušení rozpočtové kázně pouze ve vztahu k žalobci. Povinnost k náhradě škody byla Vrchním soudem v Praze stanovena o 202 150 Kč vyšší.
11. Žalovaný dále citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že cílem odvodu za porušení rozpočtové kázně je navrácení neoprávněně vyčerpaných (využitých) prostředků zpět do veřejných rozpočtů. Tato povinnost vzniká samotným porušením. Naproti tomu smyslem rozhodování v adhezním řízení je uložení povinnosti nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu či vydat bezdůvodné obohacení získané trestným činem. Podle § 44 odst. 3 trestního řádu platí, že se nelze domáhat náhrady škody, jestliže o nároku již bylo rozhodnuto v občanskoprávním nebo jiném příslušném řízení. K tomu odkázal na usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. 3 To 489/2003. Daňový řád však obdobné ustanovení neobsahuje a rozhodnutí o povinnosti k odvodu za porušení rozpočtové kázně tak v zásadě lze vydat i v případě, že soud rozhodl o povinnosti nahradit škodu. Obě řízení jsou tedy nezávislá a mohou být vedena současně.
12. Podle žalovaného je třeba rozlišovat mezi povinnostmi k náhradě škody a skutečným nahrazením ve smyslu zaplacení. V adhezním řízení je poškozenému vydán pouze exekuční titul, avšak úhrada se řeší až následně. Existence vymahatelného titulu přiznávajícího právo na náhradu škody tedy nebrání vydání platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně. Vznikne-li takováto situace, je pak již v kompetenci poškozeného, jakým způsobem se rozhodne celou škodu sanovat. Veškeré uhrazené plnění v předmětné věci z titulu přiznané náhrady škody v trestním řízení bude přitom zohledněno (započteno) do případného výtěžku z daňové exekuce (*a vice versa*). Až v případě, že by se tak nestalo, by bylo možné hovořit o dvojí úhradě, a tedy o bezdůvodném obohacení na straně věřitele.
13. K porušení zákazu *ne bis in idem* žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 65/2018-42, a Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2014, č. j. 5 Tdo 749/2014-18. Překážka věci zahájené je dána v případě, že je totožný předmět řízení a jsou totožní též jeho účastníci. Tyto podmínky v nynější věci naplněny nejsou.

14. K usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu č. j. 15 Tdo 902/2013-I žalovaný uvedl, že postup správce daně a žalovaného v nynějším řízení není s tímto rozsudkem v rozporu. Z výše uvedeného usnesení totiž vyplývá, že správce daně není oprávněn si v adhezním řízení uplatnit jako škodu částku, která by měla být doměřená jako daň (např. pro nesplnění podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty či daňově účinných výdajů), v takovém případě je správce daně povinen vydat dodatečný platební výměr (rozhodnutí o stanovení daně), které je po právní moci exekucním titulem. V nyní řešeném případě však nárok na náhradu škody v adhezním řízení neuplatňoval správce daně, nýbrž poskytovatel dotace, tedy zcela jiný subjekt.
15. S ohledem na shora uvedené navrhl žalovaný žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Ústní jednání

16. Ve věci proběhlo dne 13. 12. 2023 ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný svou argumentaci zopakovali. Žalovaný na podporu svého právního názoru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 8. 2022, č. j. 31 Af 35/2021-54.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení, které jejich vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud úvodem zdůrazňuje, že porušení rozpočtové kázně není mezi účastníky sporné. Dle žalobce však není možné vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně, pokud vrácení neoprávněně vyčerpaných dotací uložil trestní soud v adhezním řízení. Soud dospěl k závěru, že takový postup možný je.
19. Podle § 44 odst. 1 písm. j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), je porušením rozpočtové kázně *„porušení povinnosti stanovené právním předpisem, rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, které přímo souvisí s účelem, na který byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta a ke kterému došlo před přijetím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv a které trvá v okamžiku přijetí prostředků na účet příjemce; prvním dnem porušení rozpočtové kázně je den jejich přijetí příjemcem; penále za porušení rozpočtové kázně se počítá ode dne následujícího po dni, do kterého měl příjemce na základě platebního výměru odvod uhradit“*.
- Podle § 44a odst. 3 písm. d) rozpočtových pravidel *„fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného*

finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté z Národního fondu, nebo tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. d) nebo f) nebo prostředky poskytnuté ze státního fondu na programy nebo projekty spolufinancované z rozpočtu Evropské unie, které jsou státním fondem označeny jako prostředky odpovídající spolufinancování z rozpočtu Evropské unie nebo jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. i) nebo j)“.

Podle § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel „za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 0,4 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny. Příjemce penále je stejný jako příjemce odvodu s výjimkou případů, kdy příjemcem odvodu je Národní fond. V těchto případech je příjemcem penále státní rozpočet [§ 6 odst. 1 písm. n)]. Penále, které v jednotlivých případech nepřesáhne 500 Kč, se nevyměří“.

20. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že povinnost k odvodu za porušení rozpočtové kázně vzniká porušiteli ze zákona, a to již okamžikem porušení. Správce daně tedy v zásadě nezkoumá subjektivní zavinění porušitele, ale jeho postup se zpravidla omezí na zkoumání dodržení podmínek poskytnutí dotace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 10/2014-49). Ne každé porušení podmínek však představuje porušení rozpočtové kázně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68). Správci daně ani nepřísluší diskrece ohledně toho, zda platební výměr vydá či nikoliv. V případě, že správce daně postupem podle daňového řádu - například při daňové kontrole - zjistí, že příjemce dotace porušil podmínky způsobem, který je porušením rozpočtové kázně, je stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně zpravidla jeho nevyhnutelným důsledkem.

Správce daně ovšem musí hodnotit závažnost jednotlivých porušení ve vztahu k výši odvodu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS).

21. Daňový řád neobsahuje ustanovení, které by bránilo zahájení daňového řízení v případě, že je vedeno trestní řízení, jehož součástí může být také adhezní řízení. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že „trestní a daňové řízení jsou řízeními odlišnými, ať už co do předmětu nebo okruhu účastníků. Orgánům finanční správy a orgánům činným v trestním řízení zákonodárce svěřil kompetence v různých právních odvětvích, na základě jim vlastních procesních a hmotněprávních pravidel (trestní předpisy a předpisy daňové). Trestní řízení a řízení daňové, respektive jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti *de iure ani de facto*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 6 Afs 125/2021-56, č. 4469/2023 Sb. NSS). V nynější věci se proto neuplatní § 101 odst. 4 daňového řádu, podle nějž „přiznat stejné právo nebo uložit stejnou povinnost lze ze stejného důvodu témuž příjemci rozhodnutí pouze jednou“. Toto ustanovení promítá do daňového řízení zásadu *ne bis in idem*, která se ovšem omezuje pouze na daňové řízení jako takové a nemůže limitovat řízení jiná. Ostatně daňový řád upravuje pouze „postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní“ (§ 1 odst. 1). Ustanovení § 106 odst. 1 daňového řádu navíc obsahuje důvody zastavení řízení,

mezi nimiž není vedení trestního řízení či adhezního řízení. Důvody zastavení řízení si žalovaný ani správce daně nemohou svévolně domýšlet.

22. Jinými slovy žalobce požaduje po daňových orgánech procesní postup, který zákon nezná. Je pravdou, že daňové nároky se zpravidla v adhezním řízení nepřiznávají (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 11 Tdo 917/2004, jakož i usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 902/2013-I a na ně navazující rozhodnutí), a proto by posuzovaná situace spíše neměla nastat. Úkolem správního soudu však není, aby závěry Vrchního soudu v Praze přezkoumával či zpochybňoval. Soud tak uzavírá, že zahájení daňové kontroly, jejímž předmětem může být také porušení rozpočtové kázně, a nakonec i samotnému stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně, nebrání skutečnost, že je vedeno trestní řízení o trestném činu poškození finančních zájmů Evropské unie.
23. V obou případech je výsledkem řízení exekuční titul vydaný ve prospěch státu. Nastalý „střet“ exekučních titulů je tak podle soudu třeba řešit až v případech jejich výkonu, v němž žalobce může namítat, že splnil svou povinnost plynoucí z jednoho z těchto exekučních titulů. Bez ohledu na to, že účastníkem adhezního řízení byl poskytovatel dotace, a tedy jiný ústřední orgán státní správy, konečným příjemcem odvodu či náhrady škody je stále Česká republika jako stát. Na tom nic nemění skutečnost, že v případě neoprávněně použitých prostředků z fondů Evropské unie, se tak děje prostřednictvím odvodu do Národního fondu. Ten totiž představuje souhrn prostředků, které spravuje Ministerstvo financí (§ 37 rozpočtových pravidel), jako orgán odpovědný za správu státního rozpočtu (§ 4 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky). Tvrzení žalovaného, že střet obou exekučních titulů je třeba vyřešit „při placení“, tak soudu z uvedených důvodů připadá věcně správné.
24. Současně si soud nemůže nepovšimnout, že v případě platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně zpravidla následuje také výměr na penále podle § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel. Jestliže by se soud přiklonil k názoru žalobce, že platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně nelze vydat v případě rozhodnutí o náhradě škody v adhezním řízení či v případě pouhého zahájení takového řízení, vedlo by to k nemožnosti správce daně uložit úhradu penále. Výše penále je přímo závislá na výši odvodu. Pokud by příjemci dotace byla uložena pouze povinnost nahradit škodu v adhezním řízení, znamenalo by to nesystémové zvýhodnění těch osob obviněných v trestním řízení, kterým je uložena povinnost nahradit dotaci pouze jako škodu v adhezním řízení. Stanovení odvodu je tak pro stanovení penále nezbytně nutné a podle soudu jej bude možné v zásadě stanovit i v případě, že porušitel navrátí prostředky do rozpočtu z titulu náhrady škody uložené mu v adhezním řízení a již nebude muset hradit částku samotného odvodu za porušení rozpočtové kázně. Stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně navzdory uložení povinnosti nahradit škodu způsobenou dotačním podvodem je tedy nejen možné, ale také systémově správné.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná. Proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch,

právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. prosince 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu